

Sygn. akt I CSK 1523/22

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa A. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w G.

przeciwko J. N.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 31 maja 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 marca 2021 r., sygn. akt I AGa [...],

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

**2) zasądza od A. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
na rzecz J. N. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 marca 2021 r. Sąd Apelacyjny w [...] po rozpoznaniu sprawy z powództwa A. [...] spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeciwko J. N. o zapłatę, na skutek apelacji Pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w G. z 11 lutego 2019 r., zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I (pierwszym) w ten sposób, że oddalił powództwo oraz rozstrzygnął o kosztach, w tym kosztach postępowania apelacyjnego.

Skargę kasacyjną na powyższe orzeczenie złożyła Powódka, zaskarżając wyrok Sądu Apelacyjnego w całości i wnosząc o jego uchylenie wraz z poprzedzającym go orzeczeniem Sądu Okręgowego w G. (w razie stwierdzenia podstaw) oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi, a także o zasądzenie od na rzecz Powódki od Pozwanego kosztów postępowania kasacyjnego.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, argumentując, iż w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba eliminacji rozbieżności w orzecznictwie Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji, silnie nacechowanym pierwiastkiem publicznoprawnym, a jej rolą nie jest korygowanie wszelkich orzeczeń sądowych zawierających uchybienia, lecz ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i stosowania prawa oraz wkład Sądu Najwyższego w rozwój jurysprudencki i prawa pozytywnego. Taka konstrukcja i rola skargi kasacyjnej, implikuje poddanie jej kontroli wstępnej pod kątem spełniania kryteriów, kwalifikujących ją do przedstawienia Sądowi Najwyższemu w celu merytorycznego rozpoznania.

Stosownie do 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania w razie wykazania przez stronę, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych, budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Na wstępie należy przypomnieć, że zarówno wniosek, jak i jego uzasadnienie, stanowią odrębne części (elementy konstrukcyjne) skargi kasacyjnej, zaś Sąd Najwyższy na etapie rozpoznania wniosku o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania dokonuje oceny jedynie zaistnienia przesłanek wniosku i argumentacji jurystycznej go uzasadniającej. Z tej przyczyny nie jest wystarczające odesłanie przez skarżącego do motywów uzasadnienia podstaw kasacyjnych, które

samodzielnie i odrębnie są oceniane w razie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Postępowanie wywołane skargą kasacyjną nie stanowi trzeciej instancji sądowej. Wystąpienie każdej z tych okoliczności powinno zostać szczegółowo uzasadnione, przez wykazanie w drodze profesjonalnego wyводу prawniczego, z powołaniem się na stosowne, dotychczasowe orzecznictwo sądowe oraz poglądy doktryny, a także umotywowane własne zdanie, żeby przekonać Sąd Najwyższy o potrzebie rozpoznania sprawy kolejny raz, mimo że zaskarżone orzeczenie Sądu II instancji jest prawomocne.

Przedstawienie okoliczności, uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne, polega na sformułowaniu samego zagadnienia oraz wskazaniu argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych, w tym także, na sformułowaniu własnego stanowiska przez skarżącego. Wywód ten powinien być zbliżony do tego, jaki jest przyjęty przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 9 maja 2006 r., sygn. akt V CSK 75/06, niepublikowane). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, kiedy przedstawiony problem prawny nie został jeszcze rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub kiedy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie, wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (zob. niepublikowane postanowienia Sądu Najwyższego z 10 marca 2010 r., sygn. akt II UK 363/09 i z 12 marca 2010 r., sygn. akt II UK 400/09).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie nie czyni zadość wymaganiom stawianym profesjonalnemu pełnomocnikowi, bowiem stanowi jedynie wskazanie problemu, który w ocenie samej Skarżącej ma charakter istotnego zagadnienia. Sama teza sprowadzająca się do sformułowania wątpliwości czy pytania i uzasadnienie, iż w ocenie Skarżącej wymaga wyjaśnienia, nie stanowi wystarczającej argumentacji za przyjęciem, iż faktycznie w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne w powyższym rozumieniu. Podobnie należy ocenić stanowisko o istnieniu rozbieżności w orzecznictwie. Co jednak szczególnie istotne, w niniejszej sprawie Skarżąca w żaden sposób nie wskazała w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi

kasacyjnej do rozpoznania tego, w jaki sposób wskazane przez nią przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania pozostają w związku z zaskarżonym orzeczeniem, a ponadto w jaki sposób ich rozstrzygnięcie może wpłynąć na rozpoznanie skargi i ocenę prawidłowości wydanych przez Sądy *meriti* orzeczeń. Brak takiego związku powoduje, iż wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania już z samej tej przyczyny nie może być uwzględniony. Nie jest bowiem rolą Sądu Najwyższego zastępowanie strony skarżącej i podejmowanie próby weryfikacji oraz odtworzenia tego, co mogłoby stanowić o konieczności rozpoznania prezentowanych zagadnień czy wątpliwości w sprawie, w której strona wnosi skargę kasacyjną.

Z uwagi na treść art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) Sąd Najwyższy, nie mając kompetencji do pominięcia stosowania przepisów ustawy, co wprost wynika z art. 179 ust. 1 Konstytucji RP, a także mając na względzie niepodważalność powołania sędziego na podstawie art. 179 Konstytucji RP, odstąpił od oceny prawidłowości powołania sędziów w składzie Sądu *ad quem*, a w konsekwencji ważności postępowania czy skuteczności orzeczenia z powyższych względów z uwagi na ich niedopuszczalność, co wynika z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 7 października 2021 r., sygn. K 3/21, zaś w zakresie skuteczności wstrzymania („zawieszenia stosowania”) przepisów ustawy o Sądzie Najwyższym z wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 14 lipca 2021 r., sygn. P 7/20 (OTK ZU nr A/2021, poz. 49).

Tym samym Sąd Najwyższy nie znajduje podstaw do niestosowania w niniejszej sprawie zasady niedopuszczalności kwestionowania statusu sędziego (deklarowanej w art. 29 § 2 i 3 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym), co mogłoby sugerować wskazanie w pkt 1 lit. d postanowienia Wiceprezes Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-204/21 R Komisja Europejska przeciwko Rzeczypospolitej Polskiej (ECLI:EU:C:2021:593). Powyższe rozstrzygnięcia, a przede wszystkim treść art. 179 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, nie pozwalają bowiem na ocenę kryteriów odnoszących się do okoliczności wyboru kandydatów na stanowisko sędziowskie przez Krajową Radę Sądownictwa, a w konsekwencji kwestionowanie skuteczności powołania do

pełnienia urzędu na stanowisku sędziego przez Prezydenta RP, a tym samym ubezskutecznienia inwestytury, czego nie mogą w szczególności uzasadniać kryteria wskazane w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. w sprawach połączonych C-585/18, C-624/18 i C-625/18, A.K. przeciwko Krajowej Radzie Sądownictwa oraz C.P., D.O. przeciwko Sądowi Najwyższemu, ECLI:EU:C:2019:982.

Niezależnie od powyższego jednak, również w świetle wyroków Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ewentualne wady procedury wyboru kandydata na urząd sędziego przed Krajową Radą Sądownictwa, nawet w razie uznania naruszenia Konstytucji RP w tym zakresie (poprzez stwierdzenie niezgodności z Konstytucją przepisów stanowiących podstawę procedury zakończonej powołaniem do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego), samodzielnie nie pozwalają na podważenie niezależności sądu rozpoznającego sprawę (wyrok TSUE z 29 marca 2022 r., C-132/20, w sprawie BN i in. przeciwko Getin Noble Bank S.A., ECLI:EU:C:2022:235), zaś samo powołanie przez Prezydenta RP na urząd sędziego jest niepodważalne (wyrok TSUE z 22 marca 2022 r., C-508/19, M.F. przeciwko J.M., ECLI:EU:C:2022:201). W niniejszej sprawie nie wskazano natomiast jakichkolwiek okoliczności, które wymagałyby weryfikacji niezależności Sądu *ad quem*.

Z powyższych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przesądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.